

SMOLENICKÝ POSOL

farské noviny

XI. ročník, november-december 2011, 6. číslo

Vyber si
číslo od 1 do 26!
Pretoč na poslednú stranu!

Niekedy,

keď je život príliš ťažký, chceme tam byť s Vami,
mama, otec, brat, sestra a všetci známi.

Inokedy kričime ešte chvíľu, ešte nie,
vtedy, keď život nie je len trápenie.

Lež cestou každý má ísť svojou,
človek musí vybojovať ešte veľa bojov,

kým príde domov,
aby skončil svoju púť.

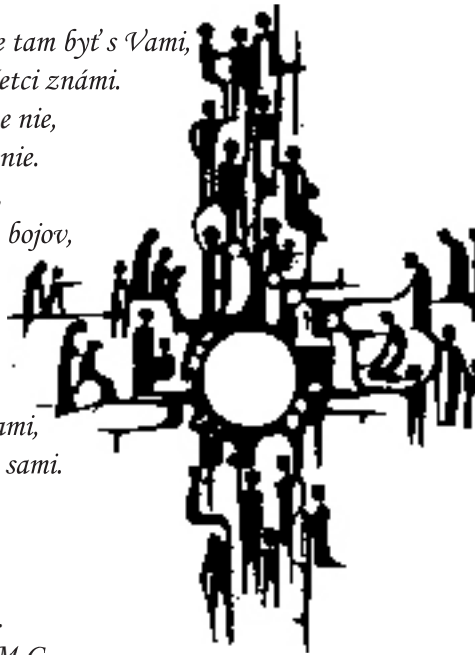
Ved' len krátko sme tu,
tak Bože buď

milostivý, milosrdný a stále s nami,
kým po nás pošleš, nech nie sme sami.

Zatiaľ nech len v duši
naše srdce tuší

a nezabúda, že príde čas,
keď s blízkymi stretneme sa raz.

M.G.

Krásny haloweenen!

Podľa toho, čo som si mohol pozrieť na wikipédii, tak Halloween je pôvodne pohanský, keltský sviatok Samhain – pohanský nový rok (koniec pohanského roku).

Kresťanstvo sa snažilo prebrať pohanské sviatky – ktoré často súviseli s udalosťami v prírode - a dávať im kresťanskú náplň. Aj obdobie začiatku novembra je poznačené tým, že leto definitívne stráca svoju moc a nastáva zima, ktorá je symbolom smrti. Preto sa toto obdobie spájalo s témami života a smrti. To preniklo aj do kresťanstva – ale nie ako strach zo záhrobia či pôsobenia smrti, ale ako pripomienka smrteľnosti človeka a spomínanie na tých, ktorí nás do večnosti predišli.

A tu si pripomíname dve „kategórie“. Prvými sú tí, ktorí sú v nebi, vo večnej radosťi v Božej blízkosti, ktorých nazývame svätými. Ak chceme prísť do neba, tak nám iné ako svätosť nezostáva. Preto by sme sa o ňu mali snažiť. Na sviatok všetkých svätých si pripomíname všetkých tých, ktorí túto cestu k Bohu našli vo svojom živote a vo svojej dobe. Druhou „kategóriou“ sú tí, ktorí sa snažili ísť k Bohu, ale ešte im k večnej radosťi „niečo chýba“ – potrebujú „očistenie“ od toho, čo ich ešte od Boha vzdaluje. Im môžeme pomôcť získaním úplných odpustkov pre zomrelých, kde je zvláštna príležitosť práve v tieto dni.

Keď sa vrátim k wikipédii – podľa nej názov Halloween je zo slova Haloweenen – predvečer sviatku všetkých svätých. Ak je to tak, nemusíme mať z tohto slova strach, že si ním budeme pripomínať nejaké pohanské božstvá. Je iba priestorom, v ktorom môžeme nájsť jeho podstatu, ktorá nás privádza ku Kristovi, víťazovi nad hriechom a smrťou.

Patrik Bacigál

SFD – a možno aj trochu inak

Smolenické farské dni sa už stali určitou tradíciou našej farnosti. Počuli sme rôzne reakcie – od toho, aby sme zmenili či upravili názov, cez ocenenia až po kritiku. Program si mohol pozrieť a zažiť každý, kto chcel a mohol. Dôležité je však aj ako sme Farské dni prežili, nielen zorganizovali.

Majú to byť dni farské (nie farárove) a tak je potrebné, aby sa do nich zapojilo viacero ľudí. Všetkým, ktorí tak urobili, patrí ešte raz vďaka. Máme vo farnosti veľa šikovných, schopných a talentovaných ľudí. Keď chceme veci urobiť čo najlepšie, pozeráme viac na svoje úlohy ako na to, že robíme niečo pre druhých, pre farnosť a preto aby sme vytvorili spoločenstvo s inými.

Rôzne čiastkové pohľady, ľudské zlyhania a žabomyšie vojny sa nevyhýbajú ani nášmu farskému spoločenstvu. Dôležité je, aby sme sa z nich poučili a vyhlí sa im v budúcnosti. Dôležitejšie ako perfektný výkon a vynikajúca organizácia je spoločenstvo, ktoré dokážeme vytvoriť a vzťahy naplnené láskou a ohľaduplnosťou k iným ľuďom a to nielen počas Farských dní...

organizátori

BLAHOŽELÁME!

K životnému jubileu blahoželáme pánovi **AUGUSTÍNOVI GAŠPAROVIČOVI**, bývalému starostovi a iniciátorovi mnohých dobrých myšlienok. Zaslúžil sa ako spoluorganizátor aj o zrealizovanie postavenia kríža na Záruboch. Cez stvorené veci spoznávame Stvoriteľa, nech Vás neustála túžba po nových poznatkoch privádza stále bližšie k Nemu!

Pred pár mesiacmi oslávila životné jubileum aj jeho manželka **MÁRIA**. Želáme Vám oboj veľa elánu, zdravia a Božieho pozhennania!

60 40

Pán **JAROSLAV JELENEK**, dlhoročný organizátor v Neštichu, oslávil pekné životné jubileum. Do Vašej obetavej práce pre farnosť Vám chceme popriať zdravie, pokoj a radosť. Nech Vám na príhovor patrónky kostola **Panny Márie**, dá Pán Boh aj naďalej ochotné a obetavé srdce pripravené pre službu Bohu a Cirkvi!

Všetko najlepšie, veľa zdravia, lásky a nadšenia pre dobré myšlienky želáme **FRANTIŠKOVI BIROŠÍKOVI**! Nech Ti na príhovor Božej Matky a Tvojho patróna sv. Františka, dá Pán Boh veľa sily a vnútorného svetla pre Tvoj život!

redakcia

ČAS

Nemám čas! Ani som si nevedomila, koľkokrát túto vetu používam, ale častokrát bezdôvodne. Keď cestujem z práce, musím prestupovať z električky na autobus. Z električky sa prejde k autobusu cez frekventovanú križovatku so semaforami. Často my cestujúci vidíme ako nám odchádza spoj, ale na prechode je ešte červená. Takže ďalších päť, desať minút čakať Preto často červená na semafore nič neznamená.

Nedávno červená už nemohla byť červenšia, keď sa jeden ponáhlajúci cestujúci ponáhlal, ako obyčajne, až tak, že mu električka nešťastne zachytila nohu. Zrazu sme všetci mali čas. Ľudia volali záchranku, šofér z električky mal šok, deti naokolo plakali, všetci sa akosi ponevierali okolo. Za križovatkou nám ušlo niekoľko autobusov, ale nikomu to neprekážalo. Keď sme nastúpili do autobusu, ľudia sa potichu rozprávali a ja som si všimla jeden nápis v autobuse pri šoférovi: „Radšej prísť v živote o minútu neskôr ako o minútu o život!“ Nevie, či ten nápis bol nový, alebo som si ho naozaj nevšimla?

Na druhý deň ráno pri ceste do práce sa opakovalo to isté, čo každé ráno. Rýchlo, aj na červenú! Sme nepoučiteľní alebo iba hlúpi? O pár dní som počula smutný príbeh mojej známej. Toľko sa chystala navštíviť svoju chorú známu, až jej išla už na pohreb. S plačom mi hovorila: „Ved' vieš, stále nejaké povinnosti, práca, rodina ... a rozprávala, rozprávala.“ Pane Bože, koľkokrát sa ja vyhováram na vetu – „Nemám čas!“ Až ma zamrazilo. Koľko sľúbených návštev, odložených modlitieb, prechodov na červenú, koľko času som premárnila!

Jedna „zanepřázdnená“ známa raz v nedel' u okopávala jahody. Všetky do jednej jej uschli. Povedala, že odvtedy má nedel' u vždy voľnú. Čas je dar, ktorý nemusíme dostať hocikedy. Raz povie Boh dost' a máme po chlebe. Času nie je nazvyš a človek naozaj má aj veľa povinností, ale asi je dôležité naučiť sa ho správne využívať. Nie je to ľahké. Takže vete „Nemám čas!“ už radšej venujem trochu času a zamyslím sa či ho mám alebo nie. Ale asi to potrvá, než sa naučím na čo čas mám mať a na čo nie.

M.G.

Prečo sa toľko modliť za školu a birmovancov?

Keďže viacerí čakajú na odpoveď hlavne čo sa týka školy, tak začnem birmovancami... :-)

Prijatím sviatosti birmovania sa kresťania stávajú dospelými. To znamená, že preberajú zodpovednosť za seba. V bežnom civilnom živote je to skôr o veku – 18 rokov -, v prípade kresťanov by to malo byť o živote s Kristom, pre ktorý sa človek rozhodne. To znamená Krista spoznávať (vedomosti), stretávať sa s ním (modlitba a sviatosti) a podľa Neho a i s Ním sa učiť žiť. A práve podpora pri živote s Kristom je dôležitým bodom, v ktorom by malo pomáhať farské spoločenstvo. Vlastným životným príkladom a modlitbou.

Situáciu v škole asi každý vidí zo svojho uhla pohľadu. Mohli sme vnímať pozitíva i problémy, ktoré sa nás dotýkali či nedotýkali. Ale do školy chodia deti a záleží, čo z nich vyrastie – a tu škola po rodine

môže byť dôležitým prvkom. A keďže nikto z nás nemá patent na pravdu, tak som zvolil modlitbu – lebo keď prosíme Boha, tak On najlepšie vie, čo je dobré a čo nie a vie pohnúť s vecami a ľuďmi aj tam, kde sa nám to môže zdať beznádejné. Okrem toho – kde sú ľudia, sú vždy aj názorové strety, sú medziľudské problémy... My dospelí by sme to mali už nejako vedieť medzi sebou riešiť, ale deti sú vystavené pôsobeniu prostredia, v ktorom žijeme a nevedia na to adekvátne reagovať. Preto potrebujú našu pomoc a podporu – a to okrem vlastného príkladu vieme najlepšie urobiť modlitbou.

Keď sa niečo opakuje, môže vzniknúť tradícia, ale môže to viesť aj k tomu, že prestaneme vnímať dôležitosť toho, čo sa stáva či stalo tradíciou. Preto je dôležité uvedomiť si, že modlitba je potrebná, ale úmysly modlitby môžu byť rôzne. Preto by

som chcel po birmovancoch a škole poprosiť o modlitbu za Božie požehnanie pre našu farnosť. Do nej patria aj birmovanci aj škola, ale môžeme každý z nás vnímať, čo by mohlo byť inak a lepšie. Nie vždy vieme s tým pohnúť vlastnými silami, ale môžeme to vkladať do Božích rúk. On najlepšie vie, čo je dobré a keď požehnáva, tak práve to dobré dáva. A jediným skutočne dobrým je Boh sám, čiže dáva sám seba.

Ktosi pekne povedal, že modlitba je dýchaním duše. Modlitbu by sme mali potrebovať asi tak, ako potrebujeme vzduch. Modlitba nie je iba odriekanie nejakých básničiek či opakovanie slov, nad ktorými už ani nerozmyšľame. Modlitba má byť našim osobným stretnutím s Bohom, ktorý je s nami stále. A tak sa s ním môžeme stretávať vždy, keď budeme chcieť.

Patrik Bacigál

Výstup na Záruby

Dňa 17.9.2011 sme sa zúčastnili výstupu na Záruby, ktorý sa konal v rámci Farských dní pri príležitosti 20. výročia vztyčenia dvojkríža na našom najvyššom vrchu Malých Karpát. Na slávnostnej sv. omši, ktorú celebroidal otec arcibiskup Róbert Bezák, sa zúčastnili viacerí pozvaní hostia. Boli medzi nimi osobnosti duchovného, politického a spoločenského života. Nechýbal ani kňaz, nadšený turista, ktorý celú akciu pred dvadsiatimi rokmi inicioval - vdp. Miloslav Mrva.

Za krásneho jesenného počasia sme sa vydali na cestu. Na začiatku šiel vlajkonosič a deti vidiac vejúcu zástavu v povetrí začali kričať: „Už ide zástava, musíme ísť!“ Bol to pekný pohľad na predvoj našej výpravy. Skúsení, vetrom ošľahaní turisti boli obkolesení krdľom zvedavých detí. Keď sme prišli na vrchol, najprv sme sa posilnili chlebom a inými dobrotami. Vyzeralo to ako v bzučiacom úli. Na vrchole sedeli, stáli alebo ležali ľudia, od malých dvojmesačných bábätiok, detí, starostlivých otcov, mamy až po naše babky a dedkov. Po krátkom odpočinku sme spolu s otcom arcibiskupom a s ostatnými kňazmi: našim pánom dekanom Bacigálom, vdp. Lefflerom, vdp. Koščom posilnili aj ducha krátkou pobožnosťou. Nasledovalo spoločné fotenie pri kríži a cesta na faru, na výborný guláš z diviny. Určite nikto nelutuje, že v tú sobotu urobil každý niečo pre svoje telo, ale hlavne ducha.

Marianna Hudcovičová, foto Andrej Lančarič

„Úplní křesťania“ (Birmovka v našej farnosti)

Úprimne obdivujem všetkých birmovancov, ktorí sa nezľakli náročnej prípravy, pustili sa do nej a aj ju úspešne zvládli!

Birmovka bola 9. októbra 2011, birmoval Mons. Pavol Zemko, biskupský vikár. Birmovancov bolo 26. Prečo ich obdivujem?

Ísť na birmovku nie je nevyhnutné. Je to jedna zo siedmych sviatostí, ktorú môžeme a nemusíme prijať. Dokonca nás neobmedzuje ani v tom, či môžeme alebo nemôžeme byť „sobášení v kostole“ ako si to niektorí myslia, takže tento dôvod akokoľvek je chabý, nám odpadá.

Birmovanie patrí spolu s krstom a Eucharistiou k sviatostiam uvádzania do kresťanského života. Dá sa povedať, že ak chce byť niekto „úplný“ kresťan, mal by byť aj pobirmovaný. No a chcieť byť „úplným kresťanom“, to chce podľa mňa guráž! Od kresťana sa očakáva, že sa bude hlásiť ku Kristovi a to nie je ľahké! Ježiš Kristus je v našej spoločnosti často na nízkych priečkach popularity. Podobne aj jeho Cirkev. Prihlásiť sa ku Kristovi a Cirkvi na verejnosti si asi trúfne naozaj len „úplný kresťan“.

Birmovke predchádzala ročná intenzívna príprava. Po celom náročnom týždni, keď každý má chuť už len vypnúť, nič nerobiť alebo niekam vyraziť, birmovanci chodili každý piatkový večer na sv. omšu, po ktorej nasledovala katechéza alebo stretnutie s animátormi. Okrem toho bolo treba priebežne zvládnuť seriózne preskúšanie u pána dekana, predstaviť svojho birmovného rodiča, vybrať si birmovné meno...

Tí, ktorí sa odhodlali a prípravu absolvovali, prešli veľký kus cesty v boji so sebou samým. Bolo zopár takých, čo boj vzdali. Vzdali to siedmi. Jeden z tých vekovo mladších a šesť už starších, pracujúcich. (Takže tentokrát nešli starší príkladom!) Nikto však nebol vylúčený z prípravy, aj keď niektorí si zopakovali preskúšanie.

Vďaka patrí všetkým animátorom, ochotným spolupracovníkom, ktorí obetovali svoj voľný čas pre birmovancov.

Ivana Štibraná

V našej spoločnosti prevláda tendencia vnímať hodnotu človeka cez výkon. Podľa toho aký je schopný, čo všetko dokáže. Čím je na jednej strane neustále vytváraný tlak na človeka, aby podával výkony a na druhej strane, aby bola hodnota človeka a kvalita jeho života posudzovaná len podľa jeho schopností a výkonnosti.

Príbeh z blogu rehoľnej sestry Marcely Baginovej hovorí o inej skúsenosti...

(Redakčná poznámka: Hoci sa odborné neodporúča používať označenie idiot alebo debil, ale ľahšia alebo stredne ťažká forma mentálneho postihnutia, pre ilustráciu ponechávame tieto označenia.)

a tak... Bohu vďaka za idiotov

...Keď som chodil spolu s bratmi pomáhať rehoľným sestram do ústavu pre mentálne postihnutých, mal som problém dotýkať sa týchto ľudí, prejavovať im svoju lásku. Pri kúpaní som si vždy prvý mesiac navliekol gumené rukavice. Pracovali sme na tom najťažšom oddelení, na ktorom bolo umiestnených asi 12 pacientov. Väčšinou to boli idioti a debili. Jedného dňa ma veľmi rozčúlili, ja som na nich nakričal a sadol si do kresla, zobral noviny a čítal. Chodili okolo mňa. Odrazu pristúpil ku mne vtedy asi 20-ročný Juraj. Bol to idiot, ktorý nerozprával, vydával len nezrozumiteľné pazvuky. Chytil ma za ruku a viedol tmavou chodbou až na jej koniec. Zastali sme pred miestnosťou. Otvoril dvere a vošli sme do vnútra. Stáli sme v kaplnke. Posadil ma, pohladil po ramene a odišiel. Zostal som sám so svojim Bohom. Zložil som si hlavu do dlaní a plakal. Facku, ktorú som v tej chvíli dostal od svojho Boha, bola z lásky. Vedel som to. Pochopil som, že keď nás chce Boh niečo naučiť, vystačí si aj s idiotom. To len my si myslíme, že učiť môžu iba múdri a vzdelaní.

brat Šavol, www.baginova.blog.sme

facebook
anketa

Birmovancom sme položili v našej facebook ankete nasledujúce otázky:

1. Bol si spokojný s prípravou na birmovku? Čo sa Ti páčilo? Čo sa Ti zdalo náročné?

2. Vnímaš birmovku ako duchovné obohatenie ďalšieho života? Cítiš sa „dospeljšie“?

3. Ako by si povzbudil ďalších nádejných birmovancov, ktorí sa budú pripravovať, aby sa prípravy neobávali a popasovali sa s ňou?

1. Áno, bola som s pokojná s prípravou. Páčila sa mi práca a prístup animátorov k nám - birmovancom. Pre mňa náročné bolo posledné preskúšanie, pretože som trémistka a hoci som to vedela, nevedela som sa vyjadriť, ale zrejme urobila svoje tréma.

2. Áno, vnímam ju tak a určite som dospela ako kresťanka, pretože mi pomohla viac pochopiť zmysel kresťanského života.

3. Aby sa určite rozhodli ísť na birmovku. Príprava je síce náročná, ale ak človek chce, dá sa to zvládnuť.
(Saška)

1. S prípravou na birmovku som bola spokojná a najviac sa mi páčilo, keď sme boli rozdelení na viacero skupín a pracovali sme s animátormi. Naopak náročné sa mi zdali preskúšania, pretože som bola nervózna, ale dali sa zvládnuť.

2. Birmovku určite vnímam ako duchovné obohatenie, tak ako aj Prvé sväté prijímanie, len teraz si to viac uvedomujem. Áno, cítim sa teraz aj dospeljšie a o kúsok bližšie k Bohu.

3. Budúcim birmovancom by som odkázala, aby sa nebáli a išli do toho s radosťou, pretože to určite stojí za námahu.

(Lucia K.)

1. Bola som spokojná, všetko sa mi páčilo.

2. Je to čas, kedy mladý človek dospieva vo viere a

prijíma dary Ducha Svätého.

Prijatím sviatosti birmovania sme sa stali bojovníkmi za uplatnenie Kristovej pravdy vo svete. Zobrali sme na seba zodpovednosť za obranu viery a Cirkvi.

3. Netreba sa toho báť, nie je to nič strašné.

(Dominika M.)

1. S prípravou na birmovku som bola veľmi spokojná. Páčili sa mi prezentácie, ktoré mal pre nás pripravené dôstojný pán dekan a samozrejme aj komentár k týmto prezentáciám - ja rada počúvam a myslím, že pán dekan má veľmi príjemný zvučný hlas a ja ho rada počúvam (nemá jeden z tých monotónnych hlasov pri ktorých zaspávam :)). Najnáročnejšia bola pre mňa bezprostredná príprava na birmovku, ale nie z toho viditeľného hľadiska. Čím bližšie bola birmovka, tým viac som cítila, že ten „Rožkatý“ nám to stále sťažuje a používa pri tom ľudí, ktorí sa podieľajú na príprave a tým to bolo pre mňa najťažšie.

2. To sa ešte uvidí v mojom ďalšom živote, ale určite som vyzbrojená väčšou mocou od Boha ako predtým a môžem tak zdolať ťažšie a ťažšie prekážky a dary Ducha Svätého sú proste bomba :) ...a dospeljšie sa asi necítim :D

3. Je dôležité, aby ste robili veci tak ako sami uznáte za vhodné a nenechali sa do ničoho čo sami nechcete dotlačiť...ak sa na birmovku necítite, tak to svojím rodičom a starým rodičom proste povedzte...na birmovku môžete ísť kedykoľvek pridete k názoru, že ste na ňu pripravení ...a keď už sa budete pripravovať a pôjdete na preskúšanie, choďte tam s určitou pokorou v duši a „malým strachom“, pretože práve vtedy, keď si budete myslieť, že všetko viete, vaša pýcha vás potrestá a práve vtedy pohoríte - hovorím z vlastnej skúsenosti.

Ďakujem za možnosť vyjadriť sa k tejto téme ...

(Anna)

Viete, že...

...žijeme síce v 21. storočí, ale niektoré veci sa nemenia ani tisíce rokov. Jednou z nich je aj pochovávanie zosnulých. Aj v pravku v predkresťanskej dobe existovalo pochovávanie do zeme, teda kostrový pohrebný rítus a spoloplenie, teda žiarový pohrebný rítus. Ktorý spôsob sa kedy a kde používal, záležalo na zvyklostiach danej kultúry a jej chápaní života a smrti.

...hrobové jamy boli zväčša obdĺžnikového pôdorysu so zaoblenými hranami, niektoré boli vystlané trávou, machom, alebo boli dokonca vydrevenené, v niektorých prípadoch boli nebohí pochovávaní i do drevených sarkofágov alebo do tzv. domov mŕtvych. To samozrejme záležalo od sociálneho postavenie daného zosnulého.

...zosnulí boli do hrobov ukladaní v patričnom kroji, ktorý reprezentoval vek, pohlavie a ich sociálne postavenie, podľa toho vyzerala aj výbava ich hrobov. Išlo o veci dennej potreby, ktoré mali používať na druhom svete. Najbohatšiu výbavu mali, prirodzene, hroby panovníkov, ktoré niekedy pozostávali aj z niekoľkých miestností (úplným vrcholom boli pyramídy). Tie boli zaplnené všemožnými predmetmi, nábytkom, riadom, šperkmi, oblečením a pod.

...typickým znakom kostrových hrobov zo staršej doby bronzovej bolo pochovávanie v skrčenej polohe. Muži ležali na pravom boku a ženy na ľavom, telá boli uložené tak, aby sa ich „pohľad“ upieral na juh. Skrčenie tiel bolo rôzne, od mierneho pokrčenia až po extrémne skrčenie, ktoré malo evokovať uloženie plodu v tele matky.

...pochovávanie žiarovým spôsobom pozostávalo z kremácie nebohého a uloženia prepálených kostí do hrobu spolu so súčasťami odevu, keramiky a milodarov. Najjednoduchším typom boli jamkové hroby, prevahu však mali urnové, teda prepálené zvyšky boli uložené do popolníc. Zvláštnym druhom boli tzv. skrinkové hroby a hroby prekryté malými mohylovými násypmi.

...u nás v Smoleniciach žil v strednej dobe bronzovej (1700-1500 pred Kr.) tzv. ľud Stredodunajskej mohylovej kultúry, ktorého pohrebisko bolo nájdené na Durchplatzi a Záhumenciach. V tomto prípade išlo o birituálne pohrebisko, teda sa pochovávalo žiarovým aj kostrovým spôsobom. Bohatý obsah hrobov i pravdepodobný počet pochovaných potvrdzujú významné postavenie územia dnešných Smoleníc a okolia už v strednej dobe bronzovej.

Mária Gregušová

„Odídem a pripravím Vám miesto“...(Jn14,3)

John mal 6 rokov ,keď mu zomreli rodičia. Jeho zámožná teta mu vtedy ponúkla domov. Keď ho prišiel vyzdvihnúť jej sluha Bert, viedli takýto rozhovor:

John: Bude sa mi tam páčiť?

Bert: Budeš v dobrých rukách.

John: Bude ma milovať?

Bert: Áno, ona má obrovské srdce.

John: Budem mať svoju vlastnú izbu?

Bert: Všetko je už zariadené.

John: Pôjde spať skôr, ako prídem?

Bert: Nie, bude ťa čakať.

Dostatočne uistený sa vydal na cestu. Keď sa blížili k novému domu, uvidel sviečku v okne a jeho teta stála pred dvermi a čakala. Pobožkala ho a privítala. Roky mu bola skutočnou matkou.

O pár rokov neskôr, keď sa zdravie jeho tety zhoršovalo, napísala Johnovi list o blížiaci sa smrti a o svojich obavách, čo s ňou bude. John jej odpovedal: „Drahá teta, pred pár rokmi som ja opustil dom smrti nevediac, kam idem. Nevedel som či sa o mňa niekto postará alebo je to môj koniec. Cesta bola dlhá, ale tvoj sluha ma povzbudzoval. Nakoniec som prišiel do tvojho teplého objatia a nového domova. Bol som vítaný, cítil som sa bezpečne. Toto všetko si ty urobila pre mňa. Teraz musíš ísť ty. Píšem ti, aby som ti dal vedieť, že niekto bude na teba čakať. Tvoje miesto je pripravené, svetlo je zažaté, dvere sú otvorené a si tam očakávaná. Ja to viem, lebo raz dávno som videl stáť Boha pred tvojimi dverami.“

Dobrá správa: Nemusíš sa báť smrti, pretože Ježiš šiel pred tebou a bude na teba čakať..

zdroj internet, upravila dj

Prečítaj

si, kto sa skrýva

pod číslom, ktoré si si
vybral a modlí sa za
neho!

PREKVAPENIE

Bol vždy lojálnym predstaviteľom mlčiacej väčšiny, tvrdý k žene i k deťom, člen rasistického združenia, lebo je lepšie, aby „černosi nevychádzali z domu“. No ako sa to stáva všetkým, aj on umrel. Odvážne prišiel pred bránu raja a zaklopal.

Zdvorilo ho prijal jeden anjel a zaviedol ho do čakárne. Na počítačovej klávesnici vyklepal meno nového príchodzieho a povedal: „Je mi ľúto, ale musíte ísť na dlhší čas do očistca.“

„To nie je možné!“ zvolal muž.

„Vždy som bol vzorný.“

„Nemôžem vám pomôcť,“ odpovedal anjel.

„Chcem hovoriť priamo s NÍM!“ zvolal muž a zamieril k dverám, ktoré boli za anjelom.

„To môžete,“ povedal anjel.

„Bude to pekné prekvapenie...“

„Prečo?“ spýtal sa muž.

„Lebo ten ON je ČERNOCH,“ usmial sa anjel.

Keď prídem TAM, budme pripravení na prekvapenia.

Bruno Ferrero

BIRMOVANCI:

1. Brázdovič Dominik
2. Fančovič Tomáš
3. Forner Marián
4. Fričová Alexandra
5. Greguš Dominik
6. Gregušová Anna
7. Hirner Andrej
8. Huňady Ladislav
9. Chrvalová Simona
10. Jurovátá Monika
11. Krajčírovič Ivan
12. Kyselícová Lucia
13. Lančarič Adam
14. Mišo Martin
15. Mišová Dominika
16. Mišová Veronika
17. Oravec Lukáš
18. Pekarovič Alan
19. Petrovič Ondrej
20. Pinčeková Lucia
21. Pisarovič Dominik
22. Stanová Zuzana
23. Šimek Ľuboš
24. Štibraná Stanislava
25. Žaludová Barbora
26. Žatko Lukáš

STATISTIKY

Krsty:

Lea Augustínová, narodená 15.07.2011, pokrstená 03.09.2011,
Peter Mikuš, narodený 29.07.2011, pokrstený 03.09.2011,
Zoya Bednarovská, narodená 02.08.2011, pokrstená 04.09.2011,
Aleš Jašurek, narodený 14.07.2011, pokrstený 15.09.2011,
Nina Obúlaná, narodená 26.07.2011, pokrstený 18.09.2011,
Barbora Machalová, narodená 11.07.2011, pokrstený 25.09.2011,
Evelyn Petrašovičová, narodená 27.08.2011, pokrstená 23.10.2011,
Lea Petrašovičová, narodená 30.08.2011, pokrstená 23.10.2011.

Sobaše:

František Dovičič a Daša Kyselícová, 24.09.2011 v Smoleniciach,
Ľubomír Ryšavý a Martina Ormandyová, 24.09.2011 v Smoleniciach,
Jozef Gombár a Réka Derzsyová, 08.10.2011 v Smolenickej Novej Vsi,
Juraj Piroha a Monika Rábarová, 15.10.2011 v Smolenickej Novej Vsi,
Martin Ploakovič a Darina Matejková, 15.10.2011 v Smoleniciach.

Pohreby:

Anna Holkovičová, rod. Gažáková, narodená 21.09.1939, zomrela 05.09.2011, pochovaná v Smolenickej Novej Vsi,
Mária Rábarová, rod. Hrádelová, narodená 15.08.1947, zomrela 04.10.2011, pochovaná v Smoleniciach,
Viliam Jedinák, narodený 28.07.1950, zomrel 21.10.2011, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi,
Cyrl Gašparovič, narodený 05.07.1928, zomrel 21.10.2011, pochovaný v Smoleniciach.